

[Ib Christensen.]

Der er som en mulighed nævnt udgivelse af et folketingsblad. Jeg ville personligt se på dette med en grad af sympati, for det er uendelig vanskeligt for pressen på betryggende vis at videregive alt, hvad der sker i folketinget, og det kan give anledning til megen misforståelse.

Endelig er der jo også det problem, at i kapløbet mellem hensynet til nyheder på den ene side og så en forsvarlig dækning af alternative politiske forslag, der måske ikke har den umiddelbare praktiske eller politiske betydning, på den anden side kan det sidste blive undervurderet og simpelt hen ikke ikke omtalt i pressen, og det er til stor skade for den politiske debat. Derfor bør man meget seriøst overveje, hvorledes man kan forbedre kommunikationen mellem folketinget om alt, hvad der sker herinde fra de forskellige partiers side, og offentligheden.

Der er én problematik, der slet ikke er nævnt i forslaget, og det er hele EF-problematikken, hvor der jo er tale om en lukket beslutningsprocedure, og hvor markedsudvalgets muligheder for at føre kontrol med EF-politikken er ganske overordentlig ringe. Der forberedes nu nogle forbedringer, som jeg håber bliver gennemført, men jeg vil anse det for ønskeligt, at også hele EF-problematikken bliver draget ind, ikke bare spørgsmålet om forholdet til Europaparlamentet, men også hele den strøm af forordninger og direktivforslag, der kommer, og som jo ofte alt for hurtigt ekspederes videre af folketinget, simpelt hen som et ekspeditionskontor. Hele denne problematik med hensyn til, hvordan man, så længe Danmark er i EF, kan forbedre offentlighedens muligheder for at følge med i folketingets arbejde, bør med.

Sluttelig vil jeg gerne udtrykke min tilslutning til noget, der ikke er indeholdt i selve forslaget, men i fremsættelsen, nemlig om det vil være formålstjenligt at overveje, hvordens folkeafstemninger kan indgå som en mere normal del af det politiske handlingsmønster. Det synes jeg er en særdeles velegnet ting til også at indgå i et sådant udvalgsarbejde, for der er ingen tvivl om, at den politiske interesse og det politiske engagement i ganske betydeligt omfang på en positiv måde vil kunne forøges gennem en øget anvendelse af folkeafstemningsinstituttet.

Ordføreren for forslagsstillerne (K. Helweg Petersen) (RV):

Jeg vil gerne takke for den tilslutning, der trods alt kan udledes af de ordførertaler, der har været holdt.

Når jeg siger „trods alt“, er det, fordi jeg har bemærket mig, at der er nogen kritik over for en del enkeltheder, bl. a. at forslaget er for ambitiøst, og at det er for omfattende, og at det tager alt med under én hat osv., og at det står i forslaget, at det skal være et hurtigt arbejdende udvalg, omend skønt der er rejst så mange problemer, der må tage lang tid. Men hvis jeg tæller de bemærkninger sammen, der er faldet, og de punkter, man har omtalt, så viser det sig, at de næsten dækker hele registret af de spørgsmål, der er nævnt, og som man godt kan se der ligger problemer i, og som man erkender man må gøre noget ved.

Når der er forsøgt skabt en helhed, så er det jo, fordi tingene hænger sammen. Det er ikke let at skille problemerne fra hinanden. Når vi taler om folketinget som lovgivningsmagt, så kommer vi også til at diskutere forholdet mellem folketinget og administrationen, hvilket jo ikke betyder, at jeg har udtrykt ønske om, at der ikke skal være nogen adskillelse. Det er en hel misforståelse. Men vi kan heller ikke undgå at komme til at tale om folketinget og samfundsdebatten, om den virkning, der udgår herfra igennem medierne, alt det, der sker som følge af de love, der vedtages, de mange, mange problemer, der rejser sig, når vi taler om formidlingen af det, der foregår her, hvor vi jo alle sammen gang på gang erkender, at den er utilstrækkelig, fordi den ikke giver folk et samlet billede af de anstrengelser, der foregår, men giver det glimtvis og brudstykkeagtigt på en måde, så folk ikke kan se, hvad der egentlig er vore hensigter.

Er der nogen i denne sal, der ikke kan se, at her ligger der problemer, der må løses? Det er da givet, at når vi taler om det mand og mand imellem, så kan man se problemerne. Sådant kan jeg tage hvert eneste punkt op, der står, og så vil det vise sig, at der er medlemmer af dette ting og mange medlemmer af dette ting, der synes, at her er der virkelig opgaver, vi må tage fat på. Hvad er så mere naturligt, end at man siger: men dette må et udvalg tage sig af, der kan behandle tingene i sammenhæng? Ja, man